

„Já... já nechci jít do školy.“

Je to konečně venku. Maminka s tátou překvapeně vykulí oči. Kupodivu se usmějí.

„Myslel jsem si to,“ povídá táta. „Ale proč? Proč se tak bojíš?“

„Já... já neumím číst,“ vzlyká Kuba. „Paní učitelka se na mě bude zlobit!“

„Ale jdi ty? Kdo ti to říkal? To přece nemusíš umět!“ utírá mu maminka nos. „Žádný prvňák na začátku neumí číst!“

„To není pravda!“ vyhrkne Kuba. „Martin umí. A Johanka taky.“

Ano, to je pravda. Některé děti ze školky se naučily číst dřív než ve škole!

„Ale to opravdu není nutné,“ konejší ho maminka. „Ve škole se budete učit všechno od začátku. Číst i psát. Pěkně pomalu. Docela jistě se to naučíš.“

„Nenaučím,“ bulí Kuba. „Kluci říkali, že je to strašně těžké!“

„To není žádná věda,“ kroutí maminka hlavou. „Naučili se to ostatní, naučíš se to i ty. Žádný učený z nebe nespádl.“